

карахъ въ мисли, никакъ не сж ме сломили. Азъ жадувамъ за пари, за слава: паритъ мога да имамъ отъ тебе и като търговецъ следъ тебе, но славата не ще мога да постигна. Нея Месия ще ми я даде. Ще ида при него.

— И ти искашъ да оставишъ моя домъ, родителитъ си, за да идешъ съ този човѣкъ, Когото не познавашъ, нито пъкъ си увѣренъ, че Той е наистина Месия? Но може Той да е нѣкой самозванецъ, каквито сж се явявали до сега мнозина!

— Сигуренъ съмъ, татко, че Този човѣкъ е наистина Месия. И чувствувамъ, че не съмъ се родилъ, за да остана търговецъ, а да бжда нѣщо по-велико, да се чуе името ми навредъ въ свѣта. Дано ти даде Иехова сила и животъ да дочакашъ моята слава. Тогава азъ ще те оградя съ внимание и ще бждешъ почитанъ като баща на славенъ човѣкъ.

Телимъ Бенъ Худо оброни глава. Бѣлата му брада се разстла върху гърдитъ му и той съ треперящи отъ вълнение

ржце я поглади. Затова ли той жадуваше и копнѣеше за синъ, за да го остави сега да иде изъ страната следъ единъ неизвестенъ човѣкъ, който се е обявилъ самъ за Месия; а кой ще го замѣсти въ търговията, кой ще управлява имотитъ му?

— Юда, ти ме плашишъ съ своитъ мисли!

— Защо? Нима можешъ да се плашишъ отъ това, че твойтъ синъ жадува да стане великъ и да прослави твоя родъ?

— Това едва ли ще стане. Напротивъ, ти може би ще опозоришъ нашия родъ.

Телимъ и Юда се изгледаха за пръвъ пътъ съ острота.

— Азъ да опозоря нашия родъ? — запита побледнѣлъ Юда.

— Да, ти! Кой ще ми гарантира, че ти единъ день нѣма да се върнешъ тукъ въ най-жалкъ видъ и ще станешъ посмѣшище за хората? Всички ще узнаятъ, кжде и защо си отишълъ. Остани си такъвъ, какъвто си сега, животътъ ти ще бжде безъ незгоди, всѣкога съ радости.

— Но безъ слава!